

[Ellinger.]

kunde sikre sig at blive holdt udenfor, men en saa barnlig Betragtning har intet som helst med Virkeligheden at gøre. Man kan sige, det er beklageligt, at vort Land har den Beliggenhed, det har, men det kan vi desværre ikke ændre. Schweiz har ogsaa en vanskelig Beliggenhed, men der er de saa ærlige at tilstaa, at deres Hærs Eksistens og Kraft bidrog til at holde Landet udenfor, og hævde, at et forsvarsløst Land er en Fare, ikke alene for det selv, men ogsaa for dets Naboer. Ja, er det ikke sørgeligt, at de dernede slet ikke har Øre for de danske Munchske Teorier! Thi den, der er den førende i denne Sag, er jo den højtærede Udenrigsminister, et af de tre radikale Gidsler, som det socialdemokratiske Ministerium har fundet det klogt — meget klogt! — at give Plads paa tre Taburetter.

Dr. Edvard Brandes oplyste i Fjor, at den daværende Udenrigsminister og den nuværende Udenrigsminister, den Gang Forsvarsminister, indtil den sidste Dag før Krigen havde været haardnakkede Stormagtskrigs-Benægtere. Dr. Munch, skriver han, ansaa det i Aarene forinden Verdenskrigen for en ganske tilsideskydelig Betragtning, at der skulde opstaa det Ragnarok, der dog stadig hørt som fjern Torden, og selv da Lynet slog ned, formente han, ikke mange Timer forinden den britiske Krigserklæring udstedtes, at Englands Deltagelse i en kontinental Interessesstrid vilde være udelukket af dette Verdensriges Fornuft. — En haard, men utvivlsoomt sand Vennedom over den Mand, der nu atter tiltror sig Evnen til at tage Førerskabet. Forleden Dag sagde den højtærede Udenrigsminister i Folketinget, at han havde et nøje Kendskab til den ringe Viden om danske Forhold, den udenlandske Vurdering af vore Forhold er bygget paa — han kunde have tilføjet, at hans egen Vurdering af udenlandske Forhold var lige saa løs. Selv naar Branting, en fremragende Socialdemokrat og Kender til og Ven af Danmark, samt velbevandret i internationale Forhold, her i København udtalte:

„En lille Stat, som vil leve, maa ogsaa vise sin Villie til Livet; vi beundrer ikke det Folk, som bare kaster Vaabnene; vil et Land dette, vil man overalt tro, at det Folk ikke sætter megen Pris paa sin Selvstændighed“,

da spiller dette ingen som helst Rolle, thi det passer ikke Udenrigsministeren; det er noget, man ikke skal agte paa.

Det vilde have været letforstaaeligt, om Forsvarsminister Munch i 1914, da man i Ministeriet tog de Beslutninger til Iværksættelse og Styrkelse af vort Forsvar, som man mente var nødvendige, havde sagt som saa: Ja, de er maaske nødvendige, men man kan ikke forlange af mig, at jeg skal føre dem ud i Livet, thi det gaar paa tværs af alt, hvad jeg hidtil har tænkt og sagt om den Ting; jeg maa derfor anmode om, at der udnævnes en anden Forsvarsminister. Men dette skete ikke, han stillede sig i Spidsen for Forsvaret. Nej, hævder Ministeren nu, der var ikke Tale om Forsvar, men om Vagthold ved Grænsen og i vore Farvande, vi etablerede Bevogtning. „Ja, Herren kan kalde det, hvad han vil, jeg kalder det nu en Kanariefugl“, sagde Drengen, han falbød en Graaspurv, og jeg skal for saa vidt ikke have noget imod at kalde det Bevogtning. Men saa ved vi nu, hvad Bevogtning kræver, og jeg vil egentlig gerne spørge Forsvarsministeren, om man i en lignende Situation som den i 1914 kan vente, at der fra hans Side, ligesom det skete den Gang, vil blive udstedt Ordre om, at „Forsøg paa Landsætning af større fjendtlige Troppestykker anses som Angreb, der uden nærmere Ordre vil være at modgaa med alle til Raadighed staaende Midler.“ Ja, det vilde være meget interessant at faa at vide, om vi nu har en Forsvarsminister af lignende Støbning som den, vi havde i 1914.

Hvad der kræves til Bevogtningen, ved vi af de Foranstaltninger, Forsvarsminister Munch iværksatte i Krigsaarene; han kom derved til at staa i Spidsen for det største Militærvæsen — om Forladelse: Bevogtningsvæsen —, der nogen Sinde er tilvejebragt her i Landet. Ordningen af 1909 var ham langt fra nok. Saavel til Lands som til Vands blev der foretaget en kraftig Udvikling. Venstre mente i 1909, at der til Københavns Befæstning behøvedes ikke mere, end der den Gang blev vedtaget, men for Forsvarsminister Munch var det langt fra nok. Fæstningen blev forstærket, Forter blev anlagt, den tidligere ganske ukendte Tune-Stilling blev ligeledes anlagt, og Ordre blev givet om en hurtig Opbygning af Flaaden. Fem Undervandsbaade løb af Stabelen i Krigsaarene, og Kølen blev lagt til to til, som dog først blev færdige, da Krigen var endt. Ti Torpedobaade blev der givet Ordre til at bygge, de blev bygget og erstattede ældre, og der var indkøbt Materialier til endnu to Torpedobaade, men Bygningen heraf blev annulleret ved Krigens Ophør. Der blev bygget og købt Minekraner og Motorbaade til Kabel- og Flyve-